

היום, שנתיים אחרי אותו אסון, המדינה שלנו עדיין נמצאת במלחמה פנימית וחיצונית.

ראש הממשלה מאז, ביבי נתניהו, נשאר בתפקידו למרות שהמלחמה קרתה בגללו והוא היה צריך לעזוב ולהיכנס לכלא. הוא היה צריך להיכנס לכלא עוד לפני מה שקרה אבל הצליח להתחמק מזה אז אחרי המלחמה, בכלל היו צריכים לכלוא אותו. האנשים שהיו בעדו לפני המלחמה נשארו לצידו ודאגו שישאר בשלטון.

המדינה שלנו חזרה לאותו פילוג שהיה לפני המלחמה ההיא. גם קודם היו מלחמות בין התומכים של ביבי לבין המתנגדים. המדינה הייתה בבלאגן גדול וכולם חשבו שאחרי המלחמה, נהיה עם אחד מלוכד ולא ניתן לשלטון להפריד בנו אלא חזרנו לאותה נקודה, רק שעכשיו יש לנו המון אנשים שמתו בדרך וכלום לא באמת השתנה.

אני מרגיש שעד שביבי לא יעזוב, לא יהיה שקט כאן – גם בין התושבים וגם מול האויבים שלנו.

איראן קרובה מתמיד למימוש פצצת האטום שלה וגם תימן מאוד התחזקה מאז המלחמה ההיא ואני מפחד. אני מפחד ששוב יקרה פה אסון ושוב יהרגו פה המון אנשים. אני זוכר כמה פחדתי מהאזעקות ואני לא רוצה להרגיש ככה שוב. אני לא מבין בכלל בפוליטיקה ולא משנה לי מי יהיה ראש הממשלה, אני רק רוצה לחיות בשקט. בלי רעש של אזעקות, בלי פחד לצאת מהבית, בלי מלחמות והלוואי שגם לא יהיו חיילים שצריכים להילחם יותר כי מתישהו, לא עוד הרבה זמן, גם אני אצטרך להיות חייל ואני ממש לא רוצה להילחם, אז אני מקווה שעד שיגיע הזמן שלי להתגייס כבר לא יהיו יותר מלחמות ויהיה כאן שלום. אמא שלי מספרת שגם כשהיא הייתה ילדה אמרו לה שעד שהיא תגדל כבר לא יהיה צורך בצבא במדינה שלנו וזה לא קרה. הלוואי שבדור שלנו סוף סוף זה יקרה.

אז יומני היקר, מקווה שבפעם הבאה שארגיש רצון לכתוב בך, יהיו לי דברים יותר טובים לספר לך ובינתיים להתראות.

כותב: איתי צמח

כיתה ח6, בית הספר "רבין" תל מונד

מחנכת: גלית כהני